

OSCAR COOK

DEEL 2
ZONDERLINGE
GEBEURTENISSEN

Oscar Cook – Deel 2
Zonderlinge gebeurtenissen
Vera Van Renterghem
Met covertekening van Isabel Bouttens
Boekverzorging: Peer De Maeyer

Vanaf 12 jaar

Eerste druk: oktober 2017

© 2017, Vera Van Renterghem en Van Halewyck
Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv
www.pelckmansuitgevers.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2017/7104/76
ISBN 978 94 6131 740 7
NUR 284

vanhalewyck.be

 vanhalewyck
 vanhalewyck
 van_halewyck

OSCAR
Zonderlinge gebeurtenissen
COOK

VERA VAN RENTERGHEM

Van Halewyck

Voor Feline

Moed spreekt boekdelen

1

HIJ ZET ZIJN ELLEBOGEN OP HET BUREAU, strengelt zijn vingers ineen en kijkt naar de stapel papieren voor zijn neus. Ik heb het begrepen, het gesprek is ten einde. Met de schooldirecteur valt niet te onderhandelen. Vier woensdagnamiddagen strafstudie, het is nog een redelijke prijs voor mijn vuist die was uitgeschoten. Urenlang stond Brechts neus dik en de gast was er niet eens lelijker op geworden. Ik had hem het zwijgen opgelegd toen hij tegen iedereen aan het wauwelen was over mijn papa. Over de opsluiting van papa in de gevangenis, een maand geleden, omdat hij beschuldigd was van poging tot diefstal en moord. Brecht vergat erbij te vertellen dat de beschuldigingen vals waren geweest.

‘Negeer Brecht en zijn kompanen’, zegt papa altijd. Alleen als ik planken over mijn oren zou kunnen timmeren, lukt me zoiets. Als Brecht vuilbekt over het Kraaiennest (het bejaardenhuis waarin ik woon omdat mijn papa er directeur is), dan denk ik aan stokoude Marcel, een van de bewoners van het tehuis. Marcel

hoort alleen wat hij wil horen. Maar ik kan niet elke keer doen alsof ik doof ben. Er zijn grenzen. Die mos-selbakkes moet het niet hebben over papa. Of over een paar andere dingen.

Vandaag gaan we naar het natuurhistorisch museum met nog enkele andere klassen. Het zal niet moeilijk zijn om uit Brechts buurt te blijven. Het rund gaat vooraan in de bus zitten, ik in het midden. Stiene ploft neer op de plek naast me, schopt haar schoenen uit en slaat haar armen rond haar opgetrokken knieën. Zij kan als geen ander ervoor zorgen dat ik Brecht terstond vergeet. Zelfs de eigenaardige geur die rond haar hangt, verandert daar niets aan.

‘Stiene, je stinkt naar...’ Ik twijfel.

‘Sigaren’, zegt ze parmantig. ‘Gemaakt van zelfgekweekte tabaksbladeren. Vraagt veel tijd en moeite, maar zelfs een Cubaanse sigaar kan er niet aan tippen.’ Ze blaast tussen haar lippen en kijkt naar boven alsof ze wolkjes rook ziet opstijgen.

‘Holy shit’, zeg ik. ‘Maak jij sigaren?’

Ze zegt niet ja en niet nee.

‘Of is het een nieuwe hobby van je tante Palmire?’ Het zou me niet verwonderen. Stienes tante is een fenomeen.

Stiene schudt het hoofd. ‘Nee, tante Palmire houdt niet van sigaren, ze snuift liever tabak. Je hebt toch

al gezien hoe ze met haar lange duimnagel een beetje snuiftabak uit haar doosje schept en het goedje onder haar neusgaten houdt? Ze kan snuiven als geen ander. Tabak kweken en sigaren rollen, daar houdt ze zich niet mee bezig. Ze heeft bovendien al werk genoeg met haar jeneverstokerij.' Na een korte pauze mompelt ze dat ze op zijn zachtst gezegd een eigenaardige familie heeft. *Je weet wel wat ik bedoel*, zeggen haar groene, gespikkelde ogen. Ik schiet in de lach. Ze gniffelt mee en kijkt door het raam als de bus eindelijk vertrekt. In de weerspiegeling van het raam zie ik een frons op haar voorhoofd verschijnen. Denkt ze aan haar familie? Zelden heeft ze het over haar vader, maar enkele jaren geleden heeft ze me toevertrouwd dat hij een dief is. Een crimineel, echt! Op het eerste moment wist ik niet wat zeggen. Een dief? Ik ken hem al lang en hij is altijd joviaal en vriendelijk, hij zou de benen vanonder zijn lijf lopen om iemand te helpen. Stiene is er niet trots op, maar toch verdedigt ze hem. Het is een kwestie van herverdelen, lijkt ze te willen geloven. Wat hij pikt van wie te veel heeft, deelt hij met wie te weinig heeft. Ik moest haar beloven dat ik er met niemand een woord over zou reppen. Doe ik zeker en vast niet. Zelfs mijn hoofd zwijgt erover, ik kan niet in zijn plaats een lijn trekken tussen wat goed en kwaad is, ik heb zelf al genoeg twijfels. Maar zijn dochter, die mag van hem in geen geval dezelfde weg opgaan. Voor haar twee oudere broers is het al te laat.

‘Rook je zelf die sigaren?’

‘Ben je gek? Het is mijn opa die de ene na de andere zelfgemaakte sigaar pakt. Hij logeert voor enkele weken bij ons. Je kunt hem nauwelijks nog zien zitten achter de rook. We hebben zelfs het rookalarm moeten afzetten.’ Ze duwt de mouw van haar jas onder mijn neus. ‘Al mijn kleren stinken!’

‘Je zult het roken niet uit zijn hoofd kunnen praten’, grijns ik. ‘Dat lukt niet met oudjes.’

Giechelend antwoordt ze dat ik als geen ander kan weten hoe tachtigers in elkaar steken. Ze heeft gelijk, ik ken ze al goed, die ouwe rakkers van het Kraaiennest. Vaak doen ze alsof er niet veel verschil is tussen mijn leeftijd en die van hun. Dertien, ze herinneren het zich nog als gisteren, zeggen ze dan.

De bus maakt een bruuske beweging en alsof de duivel ermee gemoeid is, passeert net op dat moment Brecht, die zich naar achteren wil manoeuvreren. Hij verliest zijn evenwicht. Zijn breed achterwerk ploft op mijn dijen. Vol afschuw probeer ik hem van me af te duwen. In plaats van meteen recht te krabbelen, blijft hij zitten.

‘Wat ruik ik?’ snuffelt hij, terwijl hij zijn rug tegen mijn gezicht drukt. Hoe hard ik ook mijn adem inhoud, ik ruik zijn zweet, het stinkt harder dan een miljoen sigaren.

Ik worstel me enkele centimeters los en kijk naar Stiene. Ze wuift met haar hand als teken dat Brecht de pot op kan. *Help me van dat monster af!* sein ik met mijn ogen, maar er zitten te veel pretlichtjes in haar kijkers om te hopen dat ze iets zal ondernemen.

Hij draait zijn plompe lichaam om, kijkt me aan en roept dat hij oude wijven ruikt.

Ik had het moeten weten. Tegen Stiene zou hij geen kwaad woord zeggen. Iedereen houdt van haar, zelfs Brecht, hoewel het niet wederzijds is.

‘Je verplettert me, ga weg!’

‘Heb je dan liever een non op je schoot? Hoe heet ze? Zuster Mathilde, ja dat is het, zuster Mathilde, zuster Mama Thilde.’ Zijn lichaam begint te schokken van het lachen. En dat allemaal op mijn schoot. In Stienes gezicht flikkert opeens woede. ‘Ga weg!’ snauwt ze naar hem.

Zuster Mathilde heeft meer slechte dan goeie kanten, maar Brecht moet zijn bek houden. Hoe weet hij trouwens iets van haar af? Is het dan toch waar dat de hele stad haar reputatie kent? Weet iedereen dat ze in het Kraaiennest de scepter wil zwaaien? Al maandenlang is papa er directeur, toch blijft hij lucht voor haar. Omdat hij geen heilige is? Voor mij is hij goddelijk.

Brecht maakt geen aanstalten om te verdwijnen. Lef heeft hij wel. Mijn handen jeuken, maar het vooruitzicht op nog meer woensdagnamiddagen straf schrijven, houdt me tegen. Voorlopig. Brechts monkelachje springt van zitplaats naar zitplaats en botst op Punthoofd, de leraar geschiedenis die ongehuwd is gebleven, waarschijnlijk omdat geen enkele vrouw erin slaagt Jeanne d'Arc de loef af te steken. Zijn liefde voor de middeleeuwse Franse heldin is immens. Had hij gekund, dan had hij Jeanne van de brandstapel gered, zelfs al zou het hem zijn leven kosten. Les na les komt ze ter sprake. Nu eens vertelt hij hoe ze in 1429, gekleed in mannenkleden, de Franse troepen aanvoerde tegen de Engelse bezetter en zo Orléans en Reims weer in Franse handen kreeg. Ze was toen nog maar zeventien. Dan weer heeft hij het over de aanval van haar troepen in 1430 om het bezette Compiègne te bevrijden. Het draaide uit op een mislukking en de Bourgondiërs, de bondgenoten van de Engelsen, namen haar gevangen en leverden haar uit aan de Engelsen. Punthoofd stond net niet op het punt in huilen uit te barsten toen hij vertelde dat de Engelsen er alles aan hadden gedaan om haar van hekserij te beschuldigen. 'Een heks? Een meisje dat een pact had gesloten met de duivel?' schreeuwde Punthoofd, terwijl woeste spetters speeksel door de klas vlogen. Geen enkele leerling wil nog vooraan zitten tijdens de geschiedenisles. 'Een bela-

chelijke beschuldiging omdat ze bang waren van haar!' ging hij verder. 'Ze was een eenvoudig en gelovig boerenmeisje, met een groot rechtvaardigheidsgevoel. Het was haar dapperheid die ze vreesden! Daarom wilden ze haar kwijt en niets kon beter dienen dan een beschuldiging van hekserij, waardoor ze op de brandstapel werd gezet!' Wat Punthoofd over Jeanne d'Arc weet, ramt hij in ieders geheugen, zelfs in het mijne. Haar moed blaast me van mijn sokken. Maar andere historische feiten vergeet ik nog voor ik ze gehoord heb – vraag me niets over vorsten en landsgrenzen en jaartallen. Stiene daarentegen onthoudt alles. Ze heeft een geheugen als een olifant.

'Rustig!' schreeuwt Punthoofd boven het geronk van de bus uit. Zijn hoofd schiet met een ruk omhoog, daarna volgt de rest van zijn lichaam. Hij komt naar ons toe, zich langs alle kanten vastgrijpend. Punthoofds woeste blik gaat eerst naar het achterhoofd van de chauffeur, die in een heftig gevecht lijkt gewikkeld met zijn bus, en daarna naar Brecht en mij. Brecht blijft roerloos zitten.

'Brecht, onmiddellijk terug naar je zitplaats.' Hij wijst naar de voorkant van de bus.

'Maar meneer...' Hij krabbelt overeind.

'Bespaar me je commentaar. Als jullie je niet gedragen in het museum, dan worden jullie gestraft. Een straf waarvan jullie niet licht zullen bekomen!'

In zijn halfdicht geknepen ogen lees ik dat hij denkt aan vingernagels uitrukken en daarna vierendelen. De schandpaal is te mild. Om de vijf seconden duwt hij zijn hoornen bril hoger op zijn neus. Tussendoor friemelt hij aan de toegangskaartjes voor het museum, die uit het borstzakje van zijn bruine colbertjasje puilen.

‘We zijn er!’ roept Dorothea, het meisje dat altijd de hoogste punten haalt. Haar enthousiasme is niet van het aanstekelijke soort. Er stijgt gezucht en gevloek op. Meer dan een enkeling hoopte dat het museum om vage redenen gesloten zou zijn. Mij kan het niet veel schelen, ik heb geen hekel aan musea. Ik hou me schrap als de bus rakelings langs een rij auto’s de parking oprijdt.

‘Iedereen wacht aan de ingang!’ roept Punthoofd voor het gesis van de openslaande deuren hem het zwijgen oplegt. Hij zwaait met de toegangskaartjes.

Als een-na-laatste verlaat ik de bus. Stiene volgt me, neuriënd, alsof ze me wil opmonteren, maar er zit me meer dwars dan het braakmiddel Brecht. We volgen de meute naar de monumentale hal van het museum. Stiene valt stil. Ik kijk haar aan. Ze glimlacht. Opeens kan ik niet meer zwijgen en vertel ik haar over de rare sfeer in het Kraaiennest.

2

MIJN LEVENTJE, ik vrees dat het nooit meer normaal zal worden.

Of dat te maken heeft met mijn bijzondere woonplek? In zekere zin wel, ja. De gemiddelde leeftijd van de mensen met wie ik onder hetzelfde dak woon is tachtig. Het gebouw is tot de nok gevuld met scheten en scheldwoorden, kommer en kwel. Maar – het blijft me verwonderen – ook met vrolijkheid en vriendschap. Ik heb het zelf ondervonden. De oud-militair Karel, professor Otto en het aardige besje Lise zijn mijn vrienden geworden. Zonder hen zat mijn papa wellicht nog steeds in de gevangenis.

Of mijn vrees ook te maken heeft met het verhaal van mijn mama? Zou best kunnen. Het verhaal dat mama, papa en ik samen deelden, leek op een sprookje. Er kwamen ook wel trollen in voor, maar die waren niet gevaarlijker dan vieze spruiten. Bovendien waren we samen sterker dan alle kleine of grote hindernissen. Toen ik negen jaar was, kwam er een einde aan

